

سه نگرانه و هیهک "له بهر دهر گهی" په شیو

«رزگار خوشناو»

شاره زایان و ره خته گران پشیان وایه شیعر ینک هاتوو له خه یال و پیر و ههست و دهر پرنی ئه و سنیاته به زمانیکی ره وان و ئسلوو ینکی شاعیرانه ی گونجاو له گه گن کات و شوین و بابهت. دیاره بوونی ههر یه کیک له مانه له شیعر دا پیوسته، به لام به تنیا بی ئه وان ی دیکه کافی نیه. ههر تنیا که لاره کردنی ئیجساس له نووسراوه به کدا نشانه ی شیعر بوونی ئه و نووسراوه یه نیه، بان خه یالکی روون: بی ههست و بیرتکی دیاری کراو زیاتر و پرتنه یه تا شیعر. بیریش ههر بهم شیوه یه ته ک و تنیا ریمان ناچله کتینی. ئیمه کاتیک ده توانین به نووسراوه یه ک بلین شیعر، کهم یان زور ئهوسی گرنگی تیدا به دی بکری. له راستیدا ههر یه کیک له و عونسورانه ئه و او کهری به کترن. تنیا به به که وه مانادارن و پایه یی خو یان هه یه و شاعیر ده گه پهنه ئه و مه بهسته ی که بو ی له هه ولدایه.

به سهر یه که وه خه یال په یوه ندی به پنی شاعیر و هوگری شیعره، ئه و دنیا به یه که شاعیر به کومه گی کومه لیک و زنه ده بخولتینی. ئایا ئه و دنیا به تاج راده به ک بو ئیمه ناشنایه، تاج راده یه ک ده توانین تیدا بگه رین، بیسین، بیسین، ههستی بی بکه ین، ئه وه ده گه رته وه بو شاره زایی و لی زانی شاعیر له چه ند وشه یه کدا چوتیه تی هه لیزاردن و ده کار کردنی که رهسته کان، ناسینی هه ل و مه رچ، که لک وه رگرتنی به ری و جی له «ته شخیر»، «ئستعاره»، «ته شیهه» و به کارهینانی وشه ی پر به پستی مانا به جوړنیک ههر عیباره تیک به شی خو ی خه یال و ئیجساس و پیری تیدا بگه ری له وه ها دنیا به کدا له جزه به له جزه له شاعیر نزیکتر ده پینه وه، ناشنا تر ده بین، ناسه ره تجم خو یی ده بین و ده بین به شیریکی غم و خوشی شاعیر.

له دنیا به کی ئاوادا که رهسته کان په یوه ندی به کی پنه و بان به به که وه هه به و لایردنی ههر یه که یان که لئیک ده خاته شیعره که و له جوانی به کی کهم ده کاته وه، بهم جوړه دهر گایه ک له رووی خو پنه داده خری. لیره دا ئیمه به له بهر چاو گرتنی ئه و سی ئه سله یه عنی «خه یال، ئیجساس، پیر» به شیوه یه کی سهر پی بی ده روانینه شیعرتکی به شیو: له م شیعره دا شاعیر ئه و پندارنکی دل برینداری بی قه راره، گراوی لئی توراوه و نه بانه، شاعیر جو گه هه له به سستی بو ئه و دی و شه و ته عبیری کاریگه رو دل تا و پنه که له ده روونیا له گه ران

و گرانان تا به نکوو دروویه کی به خیری لی بکرتهوه.

نم شیره له ههشت پهش ینگ هاتووو جیا له دوو پهش
نهوای به شه کان میسهه عیگی په کسان و تکراری «دهرگه که تم
لی بکه وه» به به که وه بان ده به سینه وه، قافییه هه به شیک جیا به.
له گه ل گوزانی قافییه حاله تی شیره که ده گوزی و زیاتر له جاران
ههست به دهره داری شاعیر ده که بن.

هه له سهه تای دهست پی کردنی نم شیره نا کوتایی
شاعیر نا نه و جی یه ی توی کراوه خوئی بووار دووه له دریزد اداری و
هینانه وهی وینهی ناپیوسته:

شه و راشکا

نه ژنوم شل بوو

مانگ به تاقی ناسمانه وه هه لپرووکا

دهرگه که تم لی بکه وه

لیره دا شاعیر پی نه وهی که لک له وینهی زنده وه ریگری که
دهورنکیان نه به ره و باشت بر دنی شیره که نه، پیشانمان ده دا که
ده پی به پوهندیکی عاتقی گوزینه ی بووی له گه ل موخاته می خوئی،
نه گه رنا ناوا به تی رادیوی و خو مانه له گه لی نادوی... هه له سهه رنا
پی نه وهی باسی لی کرای زه مینهی نه و به پوهندی به دپته بهر
زه یینی خوینه ریان بیسه. رهنگه نه گه شاعیر یکی نابه له د بووا به
لاتی که م جوار پینج دپری پی که لکی به دوا ی په کدا ریز ده کرد نا
ده گه بشته تیره. «شه و راشکا» زهنگی شه تیره، وریا کردنه وه به که
ئیدی نه وه به به شه و راده بری و ده پی به روژ نه گه درهنگ
بجوولینه وه هات و چو په بیدا ده پی و تیر ده رفه تی دهرگا کردنه وه
نامینی. ديسان نه عبیری «نه ژنوم شل بوو» یانی ماندوو بوومه و
چیدی خو م له سهر پی رانا گرم، نه گه دهرگا نه که به وه رهنگه بروم.
لیره دا شاعیر جودا له وهی که ده په وی بهم شیوه یار به زه پی پییدایی
و سیله ی رهحمی بیزوی له راستیدا خوئی له خویدا هه ره شه به کی
زیره کانه شه. تا ئیزه له دپری به که م تادپری دووم نیحساس زوژتر
ده پی، ديسان بو زیاتر کردنی هیشتهای نم باره. په نا ده باته بهر
ئیراق!

«مانگ به تاقی ناسمانه وه هه لپرووکا» هه لپرووکانی مانگ
مونا سه به تی هه به له گه ل حالی شاعیر که نه ویش وه ک نه و مانگه
له پشت ددرگا هه له ده پرووکی.

ديسان «تاق» وشه ی تاق و تاک مانای تمنیا دینیتیه بیر،
نه وهش مونا سه به تی هه به له گه ل حالی شاعیر که تاک و نه نپا به.
نه مانه هه موویان به سهر به که وه ری خوش ده که م بوگوتنی
مه به سستی بنه ره تی «دهرگه که تم لی بکه وه» نه وه به هاو ناههنگی
به یینی شته کان له شیره نکدا. دیاره نه و هاو ناههنگی به هه ره تمنیا له
ما به یینی میسه ره که کانداییه به نکوو له به یینی وشه کانشدا، بگره له
به یینی سه ره که کانشدا هه سستی پی ده کری. بو نموونه تکرار

کردنه وهی سی جار سه رفی «ش» وه هینانه وهی سه رفی «ز» که
خواهونی مه خره جیکی هاو به شن. هه ره ها به دوا ی په کداهاتی
چه ند برگی به بند وه ک «را، کا، ما، تا، نا» موسیفای ناو وهی
شیره که زوژتر ده که م و هات و هاوار و بیژاری شاعیر به
شیوه یه کی ههست پیکراوتر ییشان ده دن. به م جوژه ته یار ترمان
ده که م بو نه وهی له گه ل با به ته که تیکه ل بین.

دیاره تیبینی نه و ورده کاریانه له تهوای شیره که دینه
به ره زه ره بو به له وه زیاتر له سهری ناروین. رهنگه خوینتر له دلی
خویدا بلای پی م وانه شاعیر نه و هه مو و ختانه ی له بهر چاو بووی.
به لام نیمه له دهروونی نه و وشانه دا نه و حاله تانه ههست پیده که بن.
«دهرگه که تم لی بکه وه»

نه کردنه وهی نه و دهرگا به بوته هوئی نه وهی نیحساس بخولتی
و شاعیر بتوانی به نیعجازی شه یال، بیر و عاتیفه په ره وه ده بکا و
به ند له دوا ی به ند شیره بگا به قوتاغتیکی تازه و چاکتر جله وی
سرنجی خوینتر رابکیشی.

له گه ل نه وهش که دهرگا هیشته هه روا داخراره به لام شاعیر
هه چاوه روانه. نه وه چ رازیکه ناوا را گیری کردوو و نایه لی
بگره رینه وه دواوه؟

«دهر باز بوون له تمنیایی» شاعیر چاوه روانه شوخی نه و دیو
دهرگا له تمنیایی به ده ری پیی، به لی دهر باز بوون له تمنیایی بیری
نم شیره به که میسه ره به میسه ره ناشکرتر و بهر چاوتر ده پی.
وه ک نه وه وایه نیمه دووراو دورر ته ماشای دیمانه به ک بکه بن.
دیاره له وی را تمنیا دیمه تیکی کوللی ده یینین به لام وه ختیک ورده
ورده تپی تیزیک ده یینه وه شتی تازه مان بهر چاوه ده که وی، ههست
و بوچوونی ده قیقرمان ده پی. ناشکرابه نه گه هه روا دورر
ما با به نه وه له زه ته دپتی نه و هه مو و شتانه مان به نیسب نه ده بوو.

هه ره گه راتیک گوزاتیکی به دواوه به. نه وه رازی پشکین و
بینیه وه به. ده جا با تیزیک بینیه وه. بان وه ک نه وه وایه نیمه
به مانه وی بیجه مالی دوستیک دیاره له پییدا ده پی نیشانه به کمان
هه پی نه و سا چه ند قوتاغتیک بییرین و رهنگه سواری تا کسی بین به
چه ند کووچه و کولانتیک رابیرین تا ده گه به نه مه به سستی خو مان.

شیره ش هه ره وایه، نیمه نایی چاوه روان بین هه ره له
سه ره ناو هه به مه به سستی شاعیر به یین و هه مو و شتیکمان بیته
دهست. له راستیدا دپره کان و بکرا شتیکمان پیشان ده دن.
هه ره به که ی به تمنیا دورر له دپره کانی دیکه پی پایه خه و شتیک
نادا به دهسته وه. نه وه به شاره زاپان باوه ریان وایه نه و روژ نیمه
ده پی نه چوارچینه ی تهوای شیره دا به شوین مانا بگره رین نه ک
له به بیتیک یان میسه ره عتیک.

له په شی دووه مانا شاعیر مه به سستی خوئی بو چوونه لای گراوی
روون ده کانه وه که ده په وی دیدهدی به دیداری روون بیته وه،

ده په وېی که مېک له لای په سینه توه و سوکتای بکه وینه دلې،
 لیره دا پتر ههست په دهردی نینسانی ته نیا ده که ین که تنیا له که نار
 تاکی خوئی نو قره ده گری، ههست به بوون ده کا، خهون به
 پاشه پروژیکې پر شنگدار ده بیئی و در به تاریکی و تهریکی ده دا.
 هاو نه فسیک بتوانی دهردی دلې خوئی بو هه لپړی.
 چاویک چاوه پروانی بی، دلپک ده رگای له سرگازی پشت ناواله
 بی، هاو ده مېک بتوانی نه سرینی روژانی بی که سی به سر دا
 یارنی:

نم شه و هاتووم

بو چینی چه پکه نیرگزیکې چاوت

بو نووچ دانې

بو خهونی... توره گریانی

له سر هه وری قزی خاوت

وه ختی که دبقهت ده دپنه له «شه، چاو، نووچ دان،
 خهون» و ههروه ها قبعلی «چنین» و «چه پکه نیرگزیکې چاوت،
 هه وری قزی خاوت» (که دوو ته شیبه به لیغن) ده بیین نه و
 که ره ستانه گشتیان نزیکیه کی ته میمان به به که وه هه به و
 هه ربه که یان ده ورپکی تایه تی یان هه به بو پیشاندانی حالی شاعیر
 و هه وراز بردنی باری عاتقی.

هاتووم و ناگه رنمه وه

یا پیئت ده گم

یا وهک مؤمیک، ده سووتیم و ده تونمه وه

شاعیر چاره به کی له وه چا کتر بی شک نای که چاوه پروان بی
 و دلپک دلپک بتوینه وه. یان به ره به ره مردن یان به به ک گه بشتن.
 ئیدی رنگای گه رانه وه ی نه.

به له بهر چاو گرتنی په یوه ندی به پنی تاک تاک تاکی وینه کان
 ره نگه له به کم نیکادا یینه بلئی سیمای مندالی چی و تیره چی؟
 نه ماما به نه ختیک ورد بوونه وه ورامان ده بیین مندال زیاتر له
 نینسانی گه وره پیوستی به دابین کردنی عاتقی هه به. به وانا به کی
 دیکه زیاتر نیازی به پشت وپه نای عاتقی هه به.

که واپسو گه رانه وه بو پیشینه ی په یوه ندی له گه ل
 خوشه وسته که ی، گه رانه وه بو بیره وری ده وروانی مندالی نیازی
 عاتقی شاعیر زورتر ده که ن، تامه زورتر له چاران نار زووی دیدار
 ده بیکشی. بو په زور به کات وسات نم به شه به م شیره کوتایی دی.

یا پیئت ده گم

یا وهک مؤمیک ده سووتیم و ده تونمه وه

وه ک ده بیین بوونی «سیمای مندالی» نه ک هه ری چی تیه
 به لکوو زوریش به چی به.

**به دواي به کداهاتنی چند برگی بلند وه ک « را، کا، ما، تا، نا»
 موسیقای ناوه وه ی شیره که زورتر ده که ن و هات وهاوار و
 نیازی شاعیر به شیوه به کی ههست پیکراوتر پینان ده دن.**

ترووسکه ی شاری یادگار بانگی کردووم

له گه ل سیمای منالیم

له گه ل خه می شوره بیما

ترووسکه نیستعاره به بو سومید و خوشی جاری چاران.
 دیسانیش سیمای مندالی نه وه ده گه پنی که په یوه ندی نه و دووانه
 ده گه رینه وه ده وروانی مندالی که به به که وه نریک بوونه و به کتر یان
 ناسیوه. لیره دا «شوره بی» بایه ختیکې رو ماتیکې هه به و خاتیره ی
 زور له میشکی نه و دووانه دا زیندو ده کانه وه. رهنه گه روژگار پیک
 له بن نه و شوره بی به گه لپکیان گه مه به به که وه کردی. له ده وروانی
 لاوتیشدا چی ژوانیان بووی.

دیاره پچراندنی وها په یوه ندی به ک کار پکی ناسان نه،
 شاعیر ناحه فی نه که ده فهرموی.

یا پیئت ده گم

یا وهک مؤمیک ده سووتیم و ده تونمه وه

بوونی نه و هه موو نه ناسوب و لپک هاتنه وه به جوانی به کی
 نایه تی داوه به م شیره، وای کردووه خوینهر باشتر بچته ناو
 باه ته که و جار له دواي جار تیوانی له گه ل خوشتر بی.
 رهنه گه دواي نه و دایران و جودایی به ی به پنی نه و دوو
 نه و بنداره، یان چا کتر وایه بلیم دواي زیز بوونی پار له و ماوه به دا
 شاعیر زور جار جار س بووی و به خه پائی دا هانی به ته وای
 بکشینه وه و «دواي بیی به م عزاب و مهینه ته». نه ماما کاتپک
 ناویری داوه ته وه رابردووی پراوهر له بیره وری شیرین و راز و
 نیازی ناشقانه نه نیای ته نگي بی هه لچنیوه و نو قره ی لی پراوه.

نه مشه و هاتووم

ترووسکه ی شاری یادگار بانگی کردووم

له گه ل سیمای منالیم

له گه ل خه می شوره بیما

تیرهش هر وه ک که رتی دوووم هیچ شتیک له خوږا
نه هاتووه. هر له وشه به ک بگره تا دږو ته وای بهنده که هموو
وښکړا ده ستیان داو ته دهستی به کدی بو شه وی دهر وونی
ده ده داری شاعیر چا کتر هه لږ ږن و حاله تیکی نایه تی له زهینی
هوگری شاعر دروست بکه ن.

شوږه یی به ده بیان دیمه نی دل داری دښته به رجاوی خوږته ر
شوږه یی به هزاران قسه ی نه گو تراو به گوئی خوږته ده چپتی.
نه وه به رمزی سرکه وتی هر شاعر تیک که خوږته ر
له حاله تی ناسایی ده رینی و بیاته نه و دیو میسره عه کان به چه شتی
که مه یلی گه پانه وه ی نه یی، ته نیا خووی یی و. دنیای شاعر و
هیچی تر.

له به شی چواره مدا شاعیر به یمان تازه ده کانه وه، سر له نوی
وه فاداری خووی به گوئی یار ده گه به نی، دل نیای ده کانه وه که هر
دل داری که ی جارانه و له سارد و گه رمی رتی نه وین ناترسی، نا دوا
هه ناسه ریواری به نه مگی نه و ریازیه به.
وه ک چون جارانه گه تیک کرپوه و رږنه ی باران تیان داوه
به لأم نه بیان توانیوه له بهر دم نه و ده رگایه هه لیکه ن، ټسناش هر
واپه:

ده رگه که تم لی بکه وه

هر دل داری که ی جارانه

هر کینگه که ی بهر ده رگه تم

هر تینه که ی کرپوه و لیزمه ی بارانه

شاعیر تیره دا خووی داناوه به کینگه. تیمه ده توانین له دوو
گو شه وه چاو له م وینه به بکه یی، به که میان نه وه به که ده یه وی بلئی
وه ک چون سه وزایی و گه شان وه ی کینگه به ستراوه ته وه به بارانه،
نه گه باران تباری و شک هه لدی و ده برته وه، ده جا شه ویش
ژیانی به یارگری دراوه. نه گه ر نه وی لی دبار نه یی نه و ده مریت و
ده برته وه. به هنی بوونی یار بو نه و وه ک بارانی رحمت واپه.
نه بیان له لایه ک، لایه که ی دیکه ره نگه یه وی بلئی وه ک چون
کینگه هر چی لی دا چپتی هر شه ویش شین ده بیته وه، ده جا
شه ویش هر چو تیکی یار یه وی بان یلی ناوا ده جوو لته وه.
تیره دا به و نا کامه ده گه یی که ناشق خووی نه خویدا شتیک نه
به لکوو جیلوه به که له وجودی یی برانه وه ی یار.

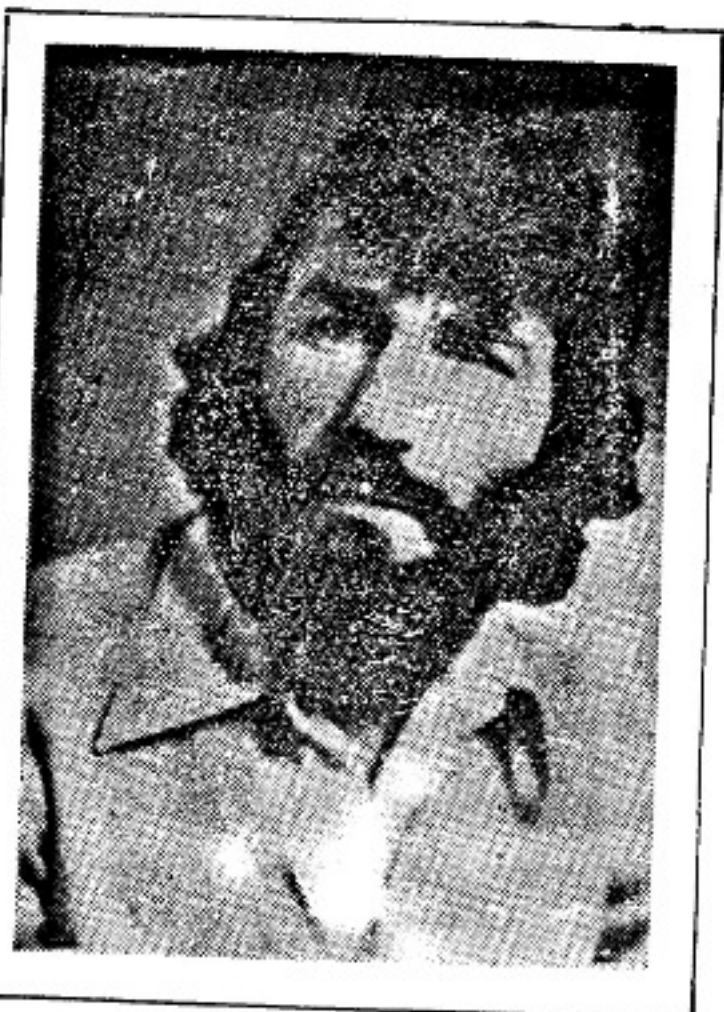
نه و بوچونه نه و به پته ی مهسته وی معوله وی دښته یاد:

جمله معشوق است و عاشق پرده ای

زنده معشوق است و عاشق مرده ای

کرپوه و لیزمه ی باران ښجگه له بوونی راسته فته ی خوږان
وه ک دوو دپارده ی دنیای ته بیعت ټسنا ره ن بو سه ختی و
تووشی رتی نه وین.

وه رزی کرپوه وه رزی سر بوون و قه سرینه، وه رزی نه مانی

سه وزایی به.

بلئی تالی و سویری، ناخوشی زور، بی مه یلی و دووری نازیز
گه رمای وجودی ناشق نه فو تینی؟ وه ک کینگه ی به ردم
هه لمه تی کرپوه هیلا کی نه کا؟ قه رها ده کان و مه جنونه کان پیمان
ده لئین به لی نه و کاره ده کار، بایه خ و گرنگی کرپوه و لیزمه ی باران
تیره دایه که نایه لی نه م به شه تووشی به ک ناههنگی یی. بوته هوئی
نه وه ی که حاله تی دهر وونی تیره ی شاعر که بگوږی، له نه جامدا
ههستی خوږته ریش بگوږی. وه ک ده بیینن نا تیره ییر و عاتیفه
به رده وام ههستی یی کراوتر و به رجاوتر ده یی. ناسکی خه پالی
شاعیر مه نزل به مه نزل نه مه به ستیز بکترمان ده کانه وه.

دوای نه و هموو پارانته وه و لالانه وه به، دوای نه و هموو به
به رداهاتن چوونه، دوای ساله های سال نه وین، شاعیر پشی سه بره
که هیشتا که لښتیک نا که وینه ده رگا، له دلی خویدا ده لی بلئی نه وه
نه منی جارانه نه بم؟! دیسان ده که وینه وه بیری گوزین که چه نده به
به که وه ته یا وره یا بوون. خوشه ویستی یار بو نه و ناراده به ک بوو
که ناماده ی هموو چه شته خو به خت کرد تیک بوو. یی گوی دان
به م و به و به روزی روونا ک دالده ی ده دا. که چی ټسنا دوور له
دیده ی نه یار، له و هه ل و مه رجه چول و تاریکه دا درز تیک نادانات

وه کوو جارین

که سیک له لات ده مینمه وه و راده بوورم

به شی هه شتم نه و پیری ترس و دلخواه کی نینساتیکی ته نیا
پیشان ددها، که سیک شک نابا پرینکه ی دلی غوی بو بکانه وه،
که سیک شک نابا قسه په کی به غیری بو بکا، هاو دهر دیک به دی
ناکا هاواری به که س ناگا، بی که سی برستی لی برپوه، وشکه سالی
نه وینه.

نیگه رانه معبادا قه تی نه و دهر گایه لی نه کرپته وه. بو په
مه جنووانه ده ستو داویننی داروبه ردی بهر دهرگا ده بی و
ده بان هینته تکا:

شه و راشکا

نه ژنوم شل بوو

مانگ به تاقی ناسمانه وه هه لپرووکا

دهرگه که تم لی بکه وه

دارو به ردی بهر دهرگه تان هاتنه تکا!

لپروا نپحساس پتر و به پرتاوتر شه پولان ددها و عاتیفه
په ره گر ده بی.

عاتیفه شتیکی دهروونی به و له هه موو کات و شوینیک
بره وی بووه رهنکه به تپه ربوونی زه مان و گورانی هه ل و مهرج
پله و چوتیه تی جوولانه وه له گه لیا شوین تا شوین، ده وران تا ده وران
بگورپی. به لام نه مه به مانای نه مانای عاتیفه نه. چونکه نه مانای
عاتیفه به عنی نه مانای نینساتیه ت و شیوانی په یوه ندی کومه لایه تی.
به راستی ناتوانم نه سه ور بکم روژیک له روژان نه وینی نینسان
بو نینسان، نه وینی نینسان بو خاک نه مینی. هه ر بو په نه و
هونه ر معنده ای باسی عاتیفه ده که ن هه میسه هه ر زیندوون و
سنووری جوغرافیایی و تاریخی ده به زینن.

دهردی هاو به شه ده مان کا به شه ریکه غمی مه م وزین، له یل
ومه جنوون، رو میوو ژولیتنه «بلا هه ر جووته ی سه ره سه ر دم
شوینیکی جوداش بن».

دهرگه که تم لی بکه وه

من نه و که سه م

تا دوینی بوو

له ناو گه رووی روونا کیدا ده تشاردمه وه

له ناو جامی مه تر سیدا ده تخواردمه وه

نیستاره ی گه رووی روونا کی و ته شبیهی جامی مه ترسی
پیشاندهری نه و پیری نامینه بوون و تیکه لای نه و جووته به.

لپروا له تیوان «گه روو، جام و خوار دنه وه» ادا موراعاتی
نه زیر هه به. ته ناسویی به پینی نه و سینه له باری جوانی ناسییه وه
جینی سرنجه و وای کردوه که نه م به شه گری نی ته که وی،
نپحساس بگورپی و شپه ر بگا به قوتا غتیکی نوی.

له به شی شه شه مدا بو نه وه ی دنداره که ی بیاته دنیا به کی
نه ویندارانه و نه فسوون و ته نسیری قسه کانی پشتری پتر بی چند
وینه به کی سرنجه را کیش و دل نه نگوله کات و شوین و حاله تی
دهروونی نه وینداران و خشپه ی پی و چرپه ی چپه هه لده گرپته وه،
به و نومیده ی توژ قالییک دلی نه رم کا:

کات

له ژیر بالی ناسماندا

خهریکه باویشک نه دات

شوین

قوله ره شینیکی کپه

دهرگه که تم لی بکه وه

شینیک نه شیرین تری

له خشپه ی پی و چرپه ی چپه

شاعیر له پی که ونوه، زه مانیش کم که مه ده وه ستی و تیر
رانا بووری. له هه ل و مهرجینی شادا که چاو چاو نابینی و
ده تنگنیکش نایه ته به رگویی. هه موو شت کر، هه موو شت
خاموش، خوشترین شاهنگ بو دندارتیکی دیدهری خشپه ی
پی و چرپه ی چپه به. دپاره چیری نه و دپره ی دواپی پتر نه و که ساته
هه ستی پی ده که ن و لپی تی ده گن که نه و نه زمووته یان هه به.

وا دپاره شوخی نه و دیو دهرگا دل ره قتر له وه به گوئی به و
قسانه بزوی و نه رمی خه یالی شاعیر دهروونی دابخورپینی.

له گن گورانی قافیه له حنی شپه ره که ش ده گوری نه گه ر پشتر
ده به ویست به خاتراتی ناشفانه و پیک هینانی هه وایه کی
روماتیکی دل به نه فسوون بکا. له به شی حه و ته مدا ده که وینه تکا
کردن:

دهرگه که تم لی بکه وه

کفت و ماندووی رنگای دوورم